

Strijd tusschen belijdenis en leven.

<https://hdl.handle.net/1874/355194>

Strijd tusschen Belijdenis en Leven.

Het verschijnsel, in bovenstaande woorden uitgedrukt, moest in de gemeente van Christus ongehoord, althans zeldzaam zijn. Helaas, dat is zoo niet.

Een vermaard Engelsch geneesheer der 16^e eeuw las, kort vóór zijn dood, voor het eerst het Nieuwe Verbond; en zoo groot was zijne verbazing over hetgeen hij las, dat hij het gewijde boek toornig van zich wierp, en uitriep: »òf dit is het Evangelie niet, òf wij zijn geen Christenen!" Vanwaar die toorn en die uitroep? Omdat hij opmerkte, hoezeer de leer des Christendoms van de betrachting er van verschilde.

Een Christen sprak in eene vergadering van heidenen over Jezus, hoe Hij enkel liefde was geweest, en met zijn denken, spreken, doen, lijden en sterven alleen onze behoudenis voor tijd en eeuwigheid had bedoeld. Met gespannen aandacht luisterden de verzamelden. Op eens riep een van hen: »Neen, het is niet waar; het is niet waar; het is onmogelijk waar!" » »Waarom zou dat niet waar zijn?" vroeg de spreker. De heiden antwoordde: »Indien

het zoo ware, moest men het in uw leven, spreken en doen bespeuren;" en hij bleef er bij: »het is niet waar!" Ook die heiden had strijd tusschen belijdenis en leven opgemerkt bij hen, die zich christenen noemden.

Op het jaarfeest eener studenten-vereeniging in Calcutta liet een jeugdig fijn beschaafd Hindoe, die lang in Europa had vertoefd, namelijk Surendranath Banardschi, zich aldus hooren: »Ik ben geen christen, maar ik heb een groote en oprechte hoogachting voor den Bijbel. Wat is er liefelijker dan de psalmen van David, wat verhevener dan de voorschriften van Jezus? Wat is verkwikender voor den versaagden geest van den met lijden worstelenden mensch, dan het voorbeeld des levens van den onsterfelijken Stichter des Christendoms, die de wereld, zoowel hare vreugde als haar leed, veracht, alleen voor zijn werk geleefd, ja over dat werk zich verheugd heeft, en zelfs daarvoor gestorven is? Maar wat Indië voor zijne wedergeboorte noodig heeft, zijn niet christelijke preeken en voordrachten, maar de openbaring van een in waarheid christelijk leven, van eene vriendelijkheid, zachtmoedigheid en liefde als Christus getoond heeft in leven en in sterven. Het groote verschil tusschen hetgeen Christus heeft geleerd en hetgeen men in Indië van het christelijk leven

te zien krijgt, is de grootste hinderpaal voor de uitbreiding van het Christendom geweest. Met de zendelingen der christenen maak ik eene uitzondering; zij vormen eene zeer achtingswaardige klasse van menschen, en hebben aan dit land reeds gewichtige diensten bewezen. Ook de christenen onder de inboorlingen moet ik uitzonderen. Sommige hunner zijn de schitterendste sieraden der Indische maatschappij. Maar er zijn menschen in Indië, die zich christenen noemen, en de waarheden van dit verheven geloof belijden, maar die een zeer onchristelijk leven leiden, de gedachtenis van den zachtmoedigen gekruisten Christus bevleeken, zijne voorschriften met voeten treden en niets dan smaad over den christennaam brengen." Ook deze heiden sprak onverholen uit wat hij had opgemerkt, dat er strijd is tusschen de belijdenis en het leven der christenen.

Gij kent Jona, mijn lezer! de zoon van Amitthai, door God gezonden naar Ninive, om tegen die groote stad te prediken. Hij vluchtte voor het aangezicht des Heeren; hij begaf zich op een schip, dat naar Tartessus in Spanje voer, en weldra was hij met een diepen slaap bevangen.

Maar wilde Jona los komen van God, God wilde Jona niet los laten. Een groote storm, die het schip dreugde te breken, werd Gods bode tot

den vluchteling. De zeelieden vreezen, zij roepen, ieder tot zijnen God, en werpen de vracht over boord, om het schip te verlichten. Ook de slapende Jona wordt gewekt om tot zijn God te roepen, of Deze misschien aan hen gedenken en voor vergaan hen bewaren mocht. Overeenkomstig het aloude volksgeloof, dat bijzondere rampen straffen voor bijzondere misdaden waren, en dat, door het lot te werpen, de wil der Goden kon bekend worden, besluiten zij door het lot uit te maken, om wiens wil hun dit kwaad overkwam. Het lot valt op Jona. En nu bestormen allen hem met vragen: »Verklaar ons, om wiens wil dat kwaad ons overkomt? wat is uw werk? vanwaar komt gij? welk is uw land, van welk volk zijt gij?» In plaats van al die vragen één voor één te beantwoorden, zegt hij hun, wie zijn God is. »Ik ben,» zoo spreekt hij; »ik ben een Hebreër, en ik vrees den Heer, den God des hemels die de zee en het drooge gemaakt heeft.» Schoone belijdenis! Hij verklaart te behooren tot het volk, dat wegens zijn godsdienst en geloof algemeen bekend is. Zijn God is Jehova, de Eeuwige, die zich geopenbaard heeft in al zijne heerlijkheid en majesteit. Niet een God, die slechts hier en daar heerschappij uitoefent, maar de Almachtige, die alles geschapen heeft, de eenige en waarachtige God.

Maar hoe nu? Heeft de man, die zóó spreekt, kunnen handelen als hij deed? Hij zegt: »Ik ben een Hebreër, een van het volk Gods;» en hij onttrekt zich aan God! Hij belijdt God als den Heer, den God des hemels, die alles schiep. En hij zoekt Hem te ontvluchten! Hij zegt: »ik vrees den Heer.» En hij is ongehoorzaam aan Gods bevel! Waarlijk, hier is strijd tusschen belijdenis en leven! Geen wonder, dat de zeelieden vroegen: »wat hebt gij dit gedaan?» Hoe stemt uwe belijdenis met uwe handelingen overeen? O, die vraag uit den mond der heidenen zal diep beschamend voor den dienaar van den eenig waren God zijn geweest.

Zullen wij op Jona den steen der veroordeeling werpen? Tasten wij, aler wij dit doen, in eigen hoezem.

Waar is een belijdenis, zóó schoon, zóó heiligend, zóó vertroostend, als deze: Ik ben een christen, ik geloof in Jezus Christus, mijnen eenigen en algenoegzamen Zaligmaker, door Wien ik gemeenschap heb met den eenigen, waarachtigen God, den heiligen Vader, en roem in de hope der heerlijkheid! Is er altijd samenstemming tusschen haar en ons leven?

Wij belijden God als den eenigen, waarachtigen God. Hebben wij geen afgoden meer, waaraan

ons hart hangt, geld en goed, eer en aanzien, bloedverwanten en betrekkingen?

Wij belijden God als den Heilige. Is het altijd bij ons te zien in ons najagen der heiligmaking?

Wij zeggen amen op het woord der Schrift: »Gij zijt duur gekocht; zoo verheerlijkt God in uw lichaam, en in úwen geest, welke Godes zijn!» Wordt er van die verheerlijking van God niet menigmaal weinig bij ons bespeurd?

Wij roemen: »God is liefde.» Wij spreken van Gods hoogste liefdedaad met ingenomenheid. Wij erkennen, dat liefde het hoofdgebod van het Evangelie is. Ai mij, wat geeft ons leven veel liefdeloosheid, haat en bitterheid te aanschouwen! Waar is de liefde tot God, die al het zondige in ons verteert? Waar de liefde tot de naasten en broeders, die ons onszelfen doet verloochenen en verzaken?

Wij belijden Jezus, als den eenigen naam onder den hemel ter zaligheid gegeven. Is ook werkelijk alle eigengerechtigheid en werkheiligheid uit de gemeente van Christus verbannen?

Wij roemen in de hoop der heerlijkheid. En het geringste lijden maakt ons versaagd, hopeloos en troosteloos.

Wij zeggen te gelooven, dat dengenen, die God liefhebben, alle dingen moeten medewerken ten

goede. En wij vertwijfelen bij den minsten nood.

Wij spreken het uit, dat de aardsche schatten vergankelijk zijn, dat geld en goed een hand vol zand zijn; dat wij niets in de wereld hebben gebracht, en dus ook niets daaruit kunnen medenemen. En wij zwoegen en slaven om die aardsche schatten te verzamelen, vaak langs wegen die het Evangelie veroordeelt, en menigeen is zóó verkleefd aan dat zand, dat het hem te veel is, met enkele korrelen daarvan den minder bedeelde te helpen.

Ik zou alzoo kunnen voortgaan. Maar reeds genoeg! Heb ik daar gesproken van wat in de werkelijkheid nimmer voorkomt, of veeleer den vinger gelegd op eene wond, waaraan de gemeente van Christus deerlijk lijdt; strijd namelijk tusschen belijdenis en leven? Indien het laatste; — en wie zal dat kunnen loochenen? — dan mogen wij daarop wel met allen ernst letten. Als allen in de gemeente van Christus beleefden wat zij belijden, hoe zou de gemeente bloeien, en welk een indruk zou zij maken op de wereld die, naar dit zinrijke woord »eerst de christenen en dan het christendom, eerst het wandelende en dan het geschrevene woord bestudeert." Ach! die strijd bij velen tusschen belijdenis en leven belemmert den wasdom der gemeente, en verhindert haar om ten zegen te zijn en invloed uit te oefenen.

Het Evangelie eischt van ons samenstemming tusschen hart en mond en daden. De mond mag niet anders spreken dan het hart gevoelt. De daden moeten met de overtuiging en gevoelens van het hart, met de woorden der lippen overeenkomen. Dit is het ernstig woord van Jezus: »Niet een iegelijk, die tot mij zegt, Heere, Heere, zal ingaan in het koninkrijk der hemelen: maar die daar doet den wil mijns Vaders, die in de hemelen is.» Het Evangelie erkent geene belijdenis als de ware, wanneer het leven met haar in tegenspraak is.

Belijdenis en leven één. Dat kan niet anders. Zoo is de Heer onzer belijdenis ons voorgegaan. In Hem was leer en leven één. Hij eischte liefde tot God. En die liefde was de drijfveer van al zijne daden, en openbaarde zich in onbepaalde gehoorzaamheid aan God. Hij sprak: »den Heer, uwen God zult gij aanbidden en Hem alleen dienen.» En Hij weigerde te knielen voor den Overste dezer wereld, en als men Hem koning wilde maken ontweek Hij de schare. Hij leerde zijne jongeren bidden: »Uw naam worde geheiligd;» en zoozeer bedoelde geheel zijn leven de heiliging van Gods naam, dat Hij aan het einde Zijns levens zeggen kon: »Ik heb U verheerlijkt op aarde, ik heb voleindigd het werk, dat Gij mij gegeven hebt om

te doen." Hij wekte op tot het gebed, en zelf oefende Hij bestendig gemeenschap met den Vader en zonderde nachtelijke uren daartoe af. Hij vermaande tot onderlinge liefde. En welk eene liefde heeft Hij zelf betoond! Stelt Hem u voor, zooals Hij hier beneden omwandelde. Hij ontvangt zondaars en eet met hen, Hij vertroost boetvaardigen, komt zwakken tegemoet, weent over verharden, is zachtmoedig jegens tegenstanders, wreekt zich zelven niet, scheldt niet die Hem schelden en bidt voor zijne vijanden. Wij nu dragen zijn naam en zijn tot zijne navolging geroepen. »Die zegt, dat hij in Hem blijft, die moet ook zelf alzoo wandelen gelijk Hij gewandeld heeft.» Maar wat dan, als dat niet alzoo is? Wat dan, als de belijdenis beter is dan het leven, en de samenstemming tusschen beide ontbreekt? Dan mogen wij den naam van Christus dragen, maar zijne discipelen zijn wij niet. Het is toch terecht gezegd: »Wie de leer van Christus belijdt maar het leven van Christus niet, die belijdt Christus maar half; want wat is de leer zonder het leven? Een boom zonder vruchten.»

Naar het woord van een groot man is de kunst nooit vervallen zonder de kunstenaars. Zoo kunnen wij ook zeggen dat het Christendom en de kerk nooit schade hebben geleden zonder dat

Christenen daaraan mede schuldig waren. De beste aanprijzing van het Evangelie is die door het leven. Aan de vrucht kent men den boom. Uit het leven van Jezus' discipelen wordt gezien, wie de Meester is, wiens onderwijs zij genoten en wat het Evangelie is, dat zij belijden. Niet de wonderen in den eersten tijd des Christendoms hebben het meest tot uitbreiding der kerk bijgedragen; veeleer het heilig leven dat de eerste christenen leidden. Maar is dat zoo, dan is het ook waar, dat niets aan het Evangelie meer afbreuk doet dan de slordige wandel zijner belijders. »Het is niet waar! het is niet waar! het is onmogelijk waar!» zoo riepen die heidenen uit, aan wie de liefde van Jezus verkondigd werd. Zou niet menigmaal de wereld rondom ons hetzelfde denken, indien al niet zeggen? Het was niet ten onrechte dat de zeelieden tot Jona zeiden: Wat hebt gij dit gedaan? toen hij hun verklaard had, wie zijn God was. Het was even goed, alsof zij tot Hem zeiden; Gij spreekt schoon, maar handelt slecht; hoe kunt gij vluchten voor zulk een God als gij belijdt? Zoo zou het ook menigmaal terecht zijn van de zijde der wereld, indien zij ons verwijtend vroeg: hoe kunt gij leven zooals gij doet?

Hoe zal de christen naar zijne roeping voor anderen ten zegen zijn? Door woord en voor-

beeld op het nauwst samenverbonden, maar door het laatste vooral. Petrus schreef aan christenvrouwen: »Zijt uwen eigenen mannen onderdanig, opdat ook, zoo eenigen den woorde ongehoorzaam zijn, zij door den wandel der vrouwen, zonder woord mogen gewonnen worden." Die wenk mag wel door alle christenen behartigd worden. Het woord zonder den wandel werkt niets uit. De wandel zonder het woord oefent vaak gezegenden invloed. Als wij, wel verre van door het kwade overwonnen te worden, integendeel het kwade overwinnen door het goede; als wij tegenover onstuimige drift zachtmoedigheid, tegenover bittere vijandschap liefde, tegenover zelfzucht zelfverloochening openbaren; als wij overal en ten alle tijde zoeken te toonen, dat wij trouw zijn aan onze beginselen, en ons niet slechts kinderen des lichts noemen, maar ook in het licht wandelen, dan blijft dat nooit zonder uitwerking. Maar tegenover het ten zegen zijn voor anderen, staat het voor anderen ten vloek en ten verderve zijn. En dat zijn wij, als ons slechte voorbeeld anderen medesleept, als zij met ons gedrag zichzelf verontschuldigen. De mond der waarheid heeft gezegd: »wee den mensch, door wien de ergernis komt!"

Belijdenis zonder leven is naamchristendom. Den naam te hebben van te leven, en werkelijk dood

te zijn, is een verschrikkelijke toestand. Wij hebben een Evangelie vol dierbare en troostrijke beloften, en niet één daarvan kunnen wij missen. Maar die beloften zijn voor hen, die in waarheid christenen zijn, niet voor hen, die zich daarvoor slechts uitgeven. Wij kunnen ze ons niet toeëigenen, ja, wij durven het niet, en al deden wij het, wij zouden toch den troost er niet van smaken, als ons geweten ons veroordeelt en getuigt, dat er bij ons strijd is tusschen belijdenis en leven. Vanwaar zoo weinig ware vreugd in goede dagen, zoo luttel moed en kalmte als het ons tegenloopt? Vanwaar versaagdheid in nood en bij dreigende gevaren en zooveel vrees voor den dood? Is het niet, omdat de stem daarbinnen ons verwijt, dat wij niet zijn die wij konden en moesten zijn. Om onder alles goedsmoeds te zijn, om kalm te blijven waar anderen sidderen, om den schrik des doods te overwinnen, daartoe is het niet genoeg, dat wij in Jezus' naam profeteeren, vele krachten doen en roemen kunnen op de zuiverheid onzer belijdenis. Als wij Jezus' woorden hooren en niet doen, dan zijn wij gelijk aan den dwaas, die zijn huis op een zandgrond gebouwd heeft. Stormwind, regenvlagen en waterstroomen ondermijnen dat huis en doen het bezwijken. Maar als wij Jezus' woorden hooren en doen, dan staat ons huis op

een rots, bestand tegen alle verderf dreigende krachten. Is er bij ons overeenstemming tusschen belijdenis en leven, dan is het anker onzer hoop in den hemel vastgemaakt, en de stormen des levens kunnen het niet losrukken.

Vanwaar toch bij zoo velen die strijd tusschen belijdenis en leven? Hier uit onkunde. Men noemt zich een christen, maar weet niet, wat die naam in heeft. Men heeft belijdenis gedaan, maar zonder recht te beseffen wat men deed. Men kent het Evangelie niet. Daar is de christennaam zonder beteekenis. De belijdenis een bloote klauk. Is het wonder dat het leven afwijkt van het Evangelie?

Bij anderen ontbreekt het niet aan kennis. Maar de belijdenis gaat buiten het hart om. Zij is zaak des verstands, des gevoels, der verbeelding. Hart en leven zijn nog niet aan den Heer geschonken. Men gelooft zijn woord niet met betrekking tot zich zelve. Men roemt wellicht in het kruis van Christus, maar heeft zich door de liefde van Christus nog niet laten dringen. Men doet misschien naar sommige voorschriften van het Evangelie, maar paart daarmede afwijking van anderen. Het is daar niet gekomen tot eene algeheele omzetting van den wil, tot dat sterven met Christus, waardoor toch eerst de christen geboren wordt.

Maar ook als het daartoe gekomen is, ontbreekt nog maar al te veel de samenstemming tusschen belijdenis en leven. Wie het meest nabij zijn hart leeft, zal de eerste zijn om het te erkennen. »Het vleesch begeert tegen den Geest en de Geest tegen het vleesch; en deze staan tegen elkander, alzoo dat gij niet doet, hetgeen gij wildet.»

Zou niet de geest in dezen strijd minder de nederlaag lijden, indien het waken en bidden minder verzuimd werden?

Hoe noodig is het ons zelve te onderzoeken. Om juist daarbij te werk te gaau, moeten wij ons niet beoordeelen naar sommige daden, maar naar ons doorgaand heerschend bestaan. Daar is niemand, die zich niet nu en dan van eene gunstige of min gunstige zijde vertoont. En als wij daarnaar oordeelen, zouden wij eene zeer verkeerde uitspraak doen. Davids bede zij de onze bij onze zelfbeproeving: »Doorgrond mij, o God! en ken mijn hart; beproef mij, en ken mijne gedachten. En zie, of bij mij een schadelijke weg zij; en leid mij op den eeuwigten weg.» Is de uitkomst van dat onderzoek voor ons zeer beschamend en vernederend, het brenge ons dan tot Hem, die vergeving en bekeering beide schenken wil, en die den Geest wil geven aan allen, die het ware leven missen en nog maar in naam zijne discipelen zijn.

Laat ons toch ernstig toezien, dat om onzentwil de naam des Heeren niet gelasterd worde. Het woord van Christus wone daartoe rijkelijk in ons Hij, die het ons doet hooren is tevens de Leeraar en Leidsman, die ons wil bekwamen door Zijnen Geest, die het willen en werken ons wil geven en Zijne kracht in onze zwakheid wil volbrengen. Als de honger en dorst naar gerechtigheid ons drijft, als de ootmoed ons doet bidden zonder ophouden, als de liefde van Christus ons zeer begeerig doet zijn om, hetzij uit- hetzij inwonende Hem welbehagelijk te zijn, dan zullen wij onze harten verzekeren voor God en onze roeping en verkiezing vast maken. Dat doende zullen wij nimmermeer struikelen, maar in de kracht Gods door het geloof bewaard worden tot de zaligheid die geopenbaard staat te worden. En als het boek des levens wordt geopend, zal onze naam daarin niet worden gemist.

A 2430167

Bij de Drukkers en Boekverkoopers M. WIJL & ZONEN zijn verkrijgbaar de volgende Kleine Stukjes.

	Cents.		Cents.
2. De welbestede stuiver.....	10	47. Brieven van een' leeraar ...	15
3. De wever uit Welsh.....	07½	48. Polycarpus	10
4. De kleine bewoner van het Auvergnésche Gebergte....	10	49. Als God werkt, wie zal dan keeren?.....	15
6. De jonge Hutbewoonster...	32½	50. De Soldaten-dochter	10
7. Opwekking te Eiberfeld....	05	51. Het gelukkige sterf bed....	07½
8. De Iersche boer.....	10	53. De gast zonder bruiloftskl.	07½
9. Elisabeth Cunningham.....	15	54. Treffend voorbeeld	07½
10. John Robins, de matroos... 10		55. Levensschets v. Blumhardt.	15
12. Kolonel Jacob Gardiner... 15½		56. Hadara.....	04
14. De Bode met goede tijding. 15		57. De oude geneesheer	10
15. Jansje Allan	15	58. De roepstem des Heeren ...	15
16. Zonderlinge tusshenkomst der Voorzienigheid.....	07	59. Anna Walsh	07½
17. Levensber. van Amelia Gale. 07½		60. Eerste zend. te St. Thomas. 15	
19. De geschied. v. Mary Smith. 12½		61. Thirza.....	20
20. De Dorps-predikant	10	64. Kenmerk. v. een kind Gods. 07½	
21. De waarheid van het Evang. 10		65. Overtuiging verwaarloosd.. 12½	
22. Kracht des geloofs	10	66. Woord aan jonge moeders.. 07½	
23. Herman de houthakker.... 12½		67. De onbekende zending .. 04	
24. Laatste uren v. John Cowper. 10		68. Mevrouw Rumpff.....	10
25. Het einde van den tijd.... 10		69. Opmerkelijke leiding Gods 07	
26. Wat God bewaart, is wel bewaard	15	71. De vrome landman	07½
27. Wie zijt gij? Wat hebt gij te doen?	10	72. Ged. over de eeuwigheid .. 07½	
29. Eben-Haëzer in Latakko... 10		73. Maria	10
30. Indiaansche bekeerlingen .. 10		74. William	07½
31. De Christen-feesten.....	05	75. De Christen in het gasthuis 03	
32. Verhaal van 2 predikers... 07½		76. Lord Teignmouth	10
33. De tijd en de eeuwigheid .. 10		77. Leven van Schwartz 08	
34. Kort en heilzaam berigt ... 10		78. Wie zoekt die vindt	05
35. Johan Coenraad Ter Linden 07½		79. Levensb. van een' soldaat .. 05	
36. Een beroep op het hart 12½		80. Pacalsdorp	07½
37. De landman in den Elzas... 10		81. Onnoodige zorgen	04
38. Sterfgevallen van zeven be- keerde heidenen	10	82. Zachëüs	08
39. Levensloop van C.L. Töpfer 07½		83. De twee bureu	10
40. Eenige bijzonderheden uit het leven van Morrison....	15	84. Bekeering v. A. H. Franke. 04	
41. Lydia S.....	07½	85. Blandina	07½
42. Hugo Bourne.....	07½	86. Bede van een grijsaard .. 07½	
43. De christelijke viering van den Zondag	05	87. Het huisgez. te Haeterdale. 15	
44. Henri Obcookiah.....	10	88. Inwendig Christendom on- der Hottentotten	05
46. Het bezoek bij een kranke.. 15		89. Aärons dood	15
		90. Het Paascheest	10
		91. Leven van Chrysostomus .. 07½	
		92. Het geheimzinnige in den Christen	05
		93. Jacob Wilson	15